výše je dolíčeno, opřel svoje právo na zavodňování louky o vydržení a neodvolával se v prvé stolici na tak zvaný »starý stav«. Nemohou proto jeho vývody po této stránce býti brány nejvyšším správním soudem v úvahu.

Poněvadž výsledky administrativního řízení nestačily, aby uznána byla existence práva na používání vod z potoka louku čís. kat. 640 protékajícího, bylo zavodňovací zařízení na louce čís. kat. 640 právem kvalifikováno naříkaným rozhodnutím jako svémocnou novotu dle § 72 a 17 čes. vod. zák.

Mlynáři, na jejichž vodní práva odvádění vody z potoka vykonává škodlivý vliv, učinili v správním řízení návrh, aby stěžovateli uloženo bylo odstranění svodnice a zaplacení útrat právního zastoupení.

Návrhu na odstranění svodnice se zřetelem na splnění podmínek nároku toho jak po objektivní, tak i po subjektivní stránce bylo nutno v souhlasu s přesným ustanovením § 72 čes. vod. zák. vyhověti.

Odsouzení k náhradě útrat právního zastoupení odpůrců předpokládá dle § 99, odst. 2 čes. vod. zákona spor stran, zavinění jeho a podlehnutí ve sporu. Že šlo o spor mezi stěžovatelem a navrhovateli, je nepochybno, neboť jednalo se o určení hranice právní sféry mezi stěžovatelem a mlynáři. Spor zaviněn stěžovatelem, jenž nechal existovati bez úředního konsensu protiprávní stav na své louce čís. kat. 640 a skončil vítězstvím mlynářů, jichž nárok na odstranění svodnice byl uznán důvodným. Tímto stavem věci založena byla povinnost stěžovatelova k náhradě útrat právního zastoupení odpůrců.

Stížnost jeví se tak ve všech směrech bezdůvodnou a bylo ji zamítnouti.

Č. 223.

Zabírání bytů: * Zabírání bytů a místností obcí nebo společným bytovým úřadem podle nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. není přípustno pro účely jiné než pro účely bydlení určitých osob fysických.

(Nález ze dne 29. října 1919 č. 5369.)

Věc: Dorota Jindřiška Haynerleová a spol. (adv. Dr. V. Boáček z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání domu č. p. 1 v Klecanech.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: K podnětu danému ministerstvem sociální péče a úřadem pro péči o mládež hl. města Prahy, který hledal vhodnou budovu pro zřízení velké útulny, v níž by i po delší dobu umístěny mohly býti děti z obvodu Velké Prahy, než bude postaráno o jejich zaopatření v rodině nebo jiném vychovávacím ústavě, dal společný bytový úřad v Praze dne 27. května 1919 prohlédnouti dům č. p. 1 v Klecanech.

Usnesením nyní naříkaným ze dne 3. června 1919 rozhodl společný bytový úřad, že zabírá na základě § 6, č. 2 naříz. ze dne 22. ledna 1919

č. 38 sb. zák. a nař. veškery obytné místnosti v přízemí, v I. patře a v podkroví zámku č. p. 1 v Klecanech, celkem 32 pokoje, 2 kuchyně, 3 koupelny, 2 předsíně, 2 pokoje výtahové a 4 záchody, poněvadž jest prokázáno, že místnosti ty nejsou ve skutečnosti déle 4 neděl obývány, a prohlásil, že hodlá zabrané místnosti pronajmouti úřadu pro péči o mládež hl. města Prahy.

O stížnosti vytýkající nezákonnost naříkaného rozhodnutí i vadnost provedeného řízení uvážil nejvyšší správní soud toto:

Nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. zák. a nař. o zabírání bytů obcemi vydáno bylo jako výjimečné nouzové opatření, aby v obcích bytovou nouzí postižených byl nedostatek bytů odstraněn neb aspoň zmenšen.

Dle úvodu § 6 nařízení toho může obec (spol. bytový úřad) zabrati byty a místnosti jen za tím účelem, aby opatřila byty osobám, které mají v obci (bytovém obvodu) domovské právo nebo které z naléhavých důvodů jsou nuceny bydliti v obci a nemohou nalézti přiměřeného bytu.

Z ustanovení toho jde jasně na jevo, že zmíněné nařízení vlády má na mysli jen byty v obecném smyslu slova toho, totiž místnosti pro účely bydlení jednotlivých určitých osob fysických, nikoliv tedy opatření místností potřebných pro jiné účely, jako spolkové, obecně užitečné nebo veřejné.

Aby mohly býti opatřeny místnosti potřebné pro účely veřejné a pokud toho žádá zájem veřejný i pro účely obytné, vydán byl později zákon ze dne 11. června 1919 čís. 332 sb. zák. a nař. o zabírání budov neb jejich částí, který nabyl účinnosti dnem 21. června t. r. a kterým byla zemská správa politická pověřena rozhodováním v I. instanci.

Naříkaným rozhodnutím bytového úřadu zabrány byly veškery obytné místnosti domu č. p. 1 v Klecanech za tím účelem, aby přikázány byly úřadu pro péči o mládež hl. města Prahy pro zřízení útulny pro přechodný pobyt dětí z obvodu Velké Prahy. Účelem zabrání je zde tedy opatření místností pro účely ústavu obecně užitečného v zájmu veřejném, nikoliv pro účely bydlení určitých osob fysických po rozumu nařízení vlády o zabírání bytů. Poněvadž nejsou v tomto případě dány všeobecné náležitosti pro zabírání bytů v odst. 1 § 6 cit. nařízení vl. vytknuté, odporuje naříkané rozhodnutí zákonu a bylo je proto dle § 7 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 224.

Stavební právo (Slezsko): Předpis § 42, al. 2 slez. stav. řádu jako pravidlo výjimečné nutno vykládati restriktivně a připustiti tedy výjimku jen tehdy, když dodržení vzdálenosti 6 m pro stavení hospodářská — přísně vzato — není možno.

(Nález ze dne 30. října 1919 č. 5423.)

Věc: Vilém Aue v Kostelci proti zemskému výboru slezskému (za strany súčastněné Alberta a Marie Jauernigovy adv. Dr. Otto Stránský z Prahy) ve věci stavební.